

Волинь сумує за своїми героями

За зразками ДНК ідентифікували тіло ще одного волинянина, який загинув під час виконання бойового завдання у зоні антитерористичної операції. Це — Ігор Кушнір, мешканець с. Великий Омеляник Луцького району, військовослужбовець 51-ї окремої механізованої бригади, який загинув у серпні минулого року під Іловайськом. На жаль, список полеглих військовослужбовців продовжує поповнюватися, на сьогодні в області їх уже 124.

47

понад стільки тисяч військових отримали на сьогодні статус учасників бойових дій. Про це повідомив заступник міністра оборони України Петро Мехед.

Кожен п'ятий мешканець Криму критикує російських окупантів

Кожен п'ятий кримчанин готовий вийти на вулицю з протестами. Про це йдеться у дослідженні, яке провів Фонд громадської думки (ФОМ). Як зазначається, майже п'ята частина (19%) жителів Криму незадоволені російською владою. Водночас про готовність протестувати оголосила майже третина мешканців Севастополя (30%).

На Волині вилучили тонну фальсифікованого спирту

Факт незаконного виготовлення, зберігання та збуту на території міста Луцька фальсифікованих підакцизних товарів із підробленими марками акцизного збору задокументували працівники управління Державної служби боротьби з економічною злочинністю УМВС України у Волинській області. Ще в лютому слідчим управлінням УМВС відомості за вказаним фактом внесено до Єдиного реєстру досудових розслідувань за ч.1 ст.199 Кримінального кодексу України.

— Під час проведення слідчих дій правоохоронці встановили: до незаконної діяльності причетні четверо жителів Луцька, — розповів начальник УМВС України у Волинській області Петро Шпига. — На підставі ухвал Луцького міськрайонного суду проведено санкціоновані обшуки в чотирьох житлових та нежитлових приміщеннях і двох транспортних засобах. У результаті працівники міліції вилучили майже тонну спирту етилового, більше тисячі пляшок горілки різних марок, мобільні телефони і комп'ютерне обладнання (ноутбуки, блоки системного живлення, планшети, принтери та сканери), які використовувалися при здійсненні злочинної діяльності, більше 3000 марок акцизного збору та понад 40 тисяч гривень, отриманих від реалізації вказаної продукції.

Співробітники УДСБЕЗ здійснюють оперативний супровід вказаного кримінального провадження та проводять комплекс заходів, спрямованих на встановлення інших фактів злочинної діяльності фігурантів, місць збуту підроблених підакцизних товарів та інших осіб, причетних до протиправної діяльності, пов'язаної з незаконним збутом підакцизної групи товарів.

За лісами, за болотами

Або Про деякі особливості життя на кордоні

Селище міського типу Заболоття, що в Ратнівському районі, є одним із дев'яти населених пунктів в Україні, яке має таку назву. Розташоване воно поруч із Республікою Білорусь, де сіл із таким «іменем» набереться значно більше — аж двадцять одне. Свідчить це про численні заболочені польські місцини, адже не лише лісами, а й ними щедро обдарувала природа два сусідні братні народи.

Особливістю українського селища є те, що розкинулося воно на кордоні із сьбрами, як називають білорусів. Піднявшись у вагон дизель-поїзда, що курсує між Ковелем та Заболоттям, відчуваєш одразу: кордон недалеко. Поруч чимало пасажирів-білорусів, які везуть додому на гостинець і цукерки, і печиво, і одяг, і засоби гігієни, і, здається, все те, чого в них самих не бракує. Але думка про те, що в сусідів краще і дешевше, спонукає жителів Брестської області долати понад сотню кілометрів та з торбами в руках поневірятися на двох митницях. Ті, хто придбав товарів понад норму, довірливо роздають їх знайомим та незнайомим, щоб допомогли пронести і провезти через кордон. Українцям вони допомагають таким же чином.

Утім, у дизелі можна теж купити чимало потрібних і не зовсім речей, починаючи від соняшникового насіння та закінчуючи м'якими іграш-

ками і спортивним одягом. Тут і гроші обмінюють: «зайці» на гривні та навпаки. Життя кипить усе бурхливіше з кожним подоланням кілометром.

Задовго до станції пасажирів вже шикуються на вихід, особливо ті, хто перетинає кордон. Щоразу, коли дивлюся на приміщення терміналу у Заболотті, стає прикро за нашу державу, адже пропускний пункт далеко не відповідає європейським стандартам, куди ми нагострили лиш, та надія на те, що згодом усе стане краще, не полишає: треба лишень запастися терпінням, і все в нас буде гаразд. До слова, на білоруській митниці пасажиром, що перетинають кордон, не доводиться напружувати м'язи, стоячи в черзі: сусіди здійснюють перевірку документів прямісінько в поїзді. Та й провідники там не забувають привітатися і побажати щасливої дороги.

Втім, не будемо про закордон. Повернімося до нашого Заболоття. Люди в селищі досить-таки привітні.

— Чому «Заболоття»? — чоловік, що торгує рибою і назвався Іваном Семеновичем, із цікавістю розповідає про те, що більше 500 років тому із Ратного через село Заліси їхала з обозом через ці місця княжна. Багною поглинала її фури, і жінка ледве вибралася з волинського болота. А здолавши непростий шлях, вона наказала збудувати тут перше помешкання. З нього й почалося село.

Це, звичайно ж, красива легенда, але заболоттєвчани вірять у неї і передають із покоління в покоління. Зрештою, можливо, все так і було? Нині у селищі мешкає більше чотирьох тисяч людей. Воно досить розкидане, щоб обійти з краю в край, потрібно чимало часу. Є тут і лікарня, і школа, і багато торговельних закладів... Та в усі часи особливу роль у житті Заболоття відігравала саме залізниця, завдяки якій немало сільчан добиралося на роботу в Брест. Така праця хоч і не вимагала високої кваліфікації, та задовольняла людей, оскільки трудитися доводилося позмінно, а отже, вистачало часу і на домашні справи. Відкопи в сусідній Білорусі змінилося законодавство щодо працевлаштування іноземних громадян, люди втратили там роботу: хтось зайнявся аграрним промислом, вирощує на продаж картоплю, моркву, хтось їздить на будівельні роботи в Росію, а комусь припала до душі комерція.

Отож Заболоття зустріло мене погідним суботнім ранком, коли тут вирує базар як по один бік залізничної станції, так і по другий. Краму — гори, торговців — не менше. Особливістю селища на кордоні є те, що тут практично на станції завжди можна купити свіжу рибу. І це не дивно, адже доволі населеного пункту кілька озер: Турське, Довге, Ковпине, Корець. І риба в них водиться смачноща. Родзинкою

ринку є невеличкі сомики — правда, на любителя, їх можна тут придбати навіть копченими. Сьогодні за кілограм коропів правлять 40 гривень. Подорожчала рибка, як усе, але ж вона з екологічно чистих водойм.

Наступною особливістю заболоттєвського ринку є смажені пиріжки — таких ви не купите ніде: свіжі, пухкенькі, ароматні, аж тануть у роті. Ними можна поласувати в будь-яку погоду і час. Подорожчала також — узяла один за 7 гривників. Продавчинь, які їх реалізують, ті, хто постійно подорожує через Заболоття, вже знають в обличчя. Але навряд чи вони вам відкриють секрети приготування фірмових пиріжків — таємниця!

І, зрештою, головне, заради чого й відбулася ця поїздка, — правила перетину українсько-білоруського кордону громадянами Росії, адже в багатьох із нас є родичі у Федерації і час від часу вони навідуються в гості. Два тижні тому нібито наші прикордонники не пропустили на весілля до дочки в Заболоття батьків нареченої — така прикра новина розлетілася по навколишніх районах зі швидкістю блискавки. З'ясувати, правда це чи ні, нині немає сенсу, бо після бою, як кажуть, розмахувати кулаками навряд чи варто, очевидно, в іноземних гостей не все було гаразд із документами. Поцікавилася у прикордонній службі, як убезпечити своїх гостей із Росії від таких прикостей, хоч деяку інформацію вже почерпнула в Інтернеті. Найперше потрібен закордонний паспорт, по-друге — запрошення, завірене нотаріально, і, звичайно ж, визначена сума грошей на кожен день перебування в Україні. При цьому дуже важливо, аби була правильно оформлена довідка-запрошення. А ще такого гостя українці з паспортом мають зустрічати тут, на кордоні, адже з моменту його перетину повністю відповідають за дії запрошеного в нашу державу. Якби не війна на Сході, мабуть, усе було б інакше...

Залишаю Заболоття з важким серцем. Мабуть, це ностальгія. Добре пам'ятаю, як колись кордону тут не було і ми долали відстань до Бреста за якихось півтори години. Тепер це забирає багато часу. Життя розкидало тоді людей по всьому Радянському Союзу, але, щоб повернутися додому, закордонні паспорти не були потрібні, бо жили ми мирно та дружно.

...Старенький дизель-поїзд хвачко оминає Краску, Лютку, Кримне... У пакеті заворушилася величезна щука, куплена в Заболотті, про яку я вже й забула. Ото внук зрадіє!

Наталія ЛЕГКА,
Ратнівський район

Мобілізовані влаштували «бунт» на полігоні

18 травня на Яворівському полігоні у Львівській області сотні мобілізованих перекрили пости оточення з вимогами видати їм форму та взуття.

Цивільні, що працюють на полігоні, навіть не могли доїхати до робочих місць, передає «Сьогодні». «Людей мобілізували два тижні тому, але вони досі ходять як бомжі. Чоловіки скаржаться, що ними ніхто не займається, вони не хочуть там сидіти без діла, мовляв, за 14 днів вистрілили 10 патронів. Командирам ледь вдається заспокоїти розлючених військових. Усе це відбувається на тлі американсько-українських навчань із участю бійців Нацгвардії України», — заявив джерело. За інформацією мобілізова-

них, на той час на полігоні перебував один із високих військових чинов, а саме командувач сухопутних військ ЗСУ Анатолій Пушняков, тому вони зважилися нагадати про свої потреби.

Яку допомогу отримують демобілізовані на Волині

Зі слів заступника голови ОДА Світлани Мишковець, у госпіталі ветеранів війни учасники АТО отримують допомогу за трьома напрямками: медичну, фізичну та психологічно-психіатричну реабілітацію, а також підготовку до протезування. Крім того, двічі на тиждень військові відвідують спортивно-оздоровчий комплекс «Адреналін-сіті» та спорткомплекс Східноєвропейського національного університету ім. Лесі Українки: грають у боулінг, більярд і настільний теніс. Щотижня — басейн. До того ж волонтери проводять заняття з арт-терапії та запроваджено мистецтвозагравання: відвідування виставок, театральних вистав і концертів.

— За час існування Центру реабілітації учасників АТО в госпіталі для інвалідів війни фахову допомогу отримали 207 пацієнтів, — зазначи-

ла Світлана Євтихіївна. — Станом на 8 травня на лікуванні перебувають 6 учасників АТО, з них 5 — демобілізовані. В обласній психіатричній лікарні №1 проліковано 162 військовослужбовців. Зараз там на лікуванні 17 військових.

Також Світлана Мишковець повідомила, що в області продовжується робота з демобілізованими.

— На сьогодні медичний огляд пройшла 1281 особа, — зауважила заступник голови облдержадміністрації. — Амбулаторно проліковано — 347, стаціонарно — 41, оглянуто психологом — 219, потребують протезування — 52. Також проходять лікування двоє членів сімей загиблих учасників АТО. Крім того, на військовослужбовців очікує і санаторно-курортне лікування, путівки вони отримуватимуть безкоштовно. Разом із тим Світлана Євтихіївна

наголосила, що, згідно з рішеннями ради оборони області, при управлінням соціального захисту населення міст і районів створено так звані «єдині вікна», де демобілізовані та члени їхніх сімей можуть отримати соціальну, правову та психологічну допомогу. Наразі в області діє 18 таких громадських приймалень.